Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

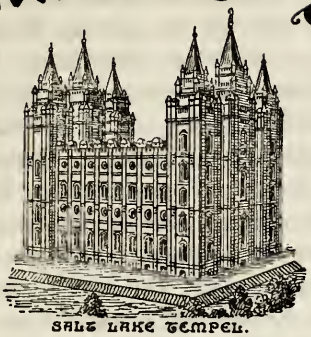

SALT LAKE TEMPEL.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 5. Den 1ste Marts 1901. 50de Aargang.

Det vikarierende Arbejde for de Døde.

Tale af Apostel Anthon H. Lund,
afholdt i Tabernaklet i Saltsø-Staden den 6. Oktober 1900.

Vore Møder vare meget nydelsesrige i Gaar, og for mig vare de aandelige Fester. Jeg haaber, at vore Møder i Dag og i Morgen maa blive ligesaa, saa at vi kunne nyde en rig Fylde af den Hellig-Aand.

Det interesserede mig meget i Gaar at høre, hvad Broder Clawson sagde angaaende Tempel-Arbejde. Jeg tænkte over, hvilket herligt Princip dette var! Hvor taknemlige ere vi ikke for, at Herren har frembragt det ved sin Tjener Joseph Smith. Det var i hans Livs sidste Aar, at han følte sig saa stærkt paavirket til at forelægge de Hellige denne Frelses Sag; men det var ikke noget nyt Princip. Skønt han blot prædikede og skrev om dette Emne et Aar eller to før sin Død, finde vi dog Hentydninger til dette Princip i Aabenbaringer, som Herren gav ham i Kirkens tidlige Aar. I det herlige Syn, der blev givet til Profeten Joseph Smith og Sidney Rigdon om de forskellige Herligheder, fortælles om en vis Klasse, som ikke annammede Evangeliet i dette Liv, men havde modtaget det i Fængslet efter Døden. Dette viser Guds store Naade, og at Frelsen udstrækker sig i langt større Omfang end den snævre Kreds, som andre Religioner lære om. Profeten Joseph Smith kunde ikke have modtaget dette fra noget Menneske, fordi ingen lærte saadant. Det var aabenbaret til ham, og han gav det til Folket.

I Betragtning af dette Princip kunne vi ikke undgaa at undres over Guds Visdom og Naade i at sikre Frelse til de mange Millioner, som ere døde uden Kundskab om Sandheden. Dette Frelse-Princip for de Døde var kundgjort til Profeten endogsaa før den allerede nævnte Aabenbaring. Den første Nat, da han modtog Besøg af Engelen Moroni, forklarede Engelen ham forskellige Principper, som vare ukendte for Verden, og han udlagde nogle Kapitler fra Profeterne. Blandt andet hentydede han til Malakiæ Profeti, at Elias skulde blive sendt for at vende Børnenes Hjerter til deres Fædre og Fædrenes Hjerter til Børnene. Hvem har forstaaet den dybe Mening, som indeholdes i disse Ord? Da Herren aabenbarede mere til Profeten, begyndte vi at forstaa det, og nu vide vi, at Profetien indeholder de Dødes Frelse. Jeg antager ikke, at den unge Joseph Smith den Gang forstod Vigtigheden af denne Profeti, men Herren ønskede disse Ting frembragte. De bleve ikke udviklede, efter som Kirken tiltog, men de ere Principper, som vare givne, før Verden var. Derfor bleve de i de første Aabenbaringer, som Profeten modtog, udpegede, fremstillede og gradvis forklarede, efterson Folket var beredt til at modtage dem.

Disse Principper ere ikke nye. De bleve forstaaede af de gamle Profeter og af det nye Testamentes Skribenter. Paulus hentyder til Daabs-Ordinansen for de Døde. Jeg har været til flere Begravelser i England, og det har forundret mig at høre det 29. Vers af Pauli 1. Korinthier-Brev oplæst. „Hvad mon de ellers gøre, som døbes for de Døde, dersom de Døde ikke opstaa? Hvi døbes de da for de Døde?" Hvor faa er der ikke, som forstaar Meningen af dette Vers? Paulus forstod det, og jeg tror, de Første-Dages Hellige klarligen forstod dette Princip, thi Paulus brugte det som et Bevis paa Opstandelsen. Til hvad Nytte vilde det være at blive døbt for de Døde, dersom de Døde ikke opstod? Dette var hans Bevis. Uden al Tvivl praktiserede de Hellige dette Princip i hine Dage, thi vi finde i Kirkehistorien længere frem i Tiden, at der blev udstedt Dekreter imod den Skik at døbe for de Døde. Omtrent ti Hundrede Aar senere, da i Rusland nogle af dets Prinser bleve omvendte til Kristendommen, bleve de tilskyndede til at forlange denne Ordinans udført for deres Forfædre. Jeg ved ikke, om de havde nogen Kundskab fra Historien om de Første-Dages Hellige eller ikke; men saadanne Ordinanser bleve i Virkeligheden udførte i Rusland. Apostelen Peder forstod dette Princip om Frelse for de Døde, og vor Frelser forstod det, og jeg tror, han lærte det i Synagogen i Nazareth. Efter at han havde været ude at prædike og kom tilbage til sit Hjem i Nazareth, blev han kaldet til at læse fra Profeterne, hvilket var Sædvane i deres Synagoger, og de gave ham Profeten Esaiæ Bog, og han læste fra det 61. Kapitel. Da jeg var i Nazareth, besøgte jeg denne Synagoge (man sagde i det mindste, at det

var den), og da jeg stod i denne Bygning, undredes jeg ved, hvor han stod, medens han talte ved denne Lejlighed, og jeg tænkte paa den ædle Lære, som han hentydede til — Frelse for de Døde. Jeg ønsker at læse nogle Vers fra dette Kapitel: „Den Herre, Herres Aand er over mig; derfor har Herren salvet mig til at kundgøre et godt Budskab for de Fattige; han sendte mig til at helbrede dem, som have et sønderknust Hjerte; til at udraabe for de Fangne Frihed og for de Bundne Løsladelse; til at udraabe Herrens Velbehageligheds Aar og vor Guds Hævn; til at trøste alle Sørgende." Han læste disse Vers, hvilke beskrive hans Mission. Iblandt andre Ting siger han os, at hans Mission var at løslade Fangerne og at aabne deres Fængsels Døre. Denne Del af sin Mission fuldførte han ikke, medens han levede her, saa vidt vor Erfaring strækker, men vi vide, at han opfyldte den senere. Peder fortæller os, at han prædikede til Aanderne i Fængslet — dem, som Job omtaler, naar han siger: „De skulle blive bragte ud af Graven og ud af deres Fængsel." Jesus gik selv omkring og aabnede deres Fængsels Døre; han bortførte Fanger; han bragte Glæde til mange Millioner, som i Fængslet ventede paa hans Komme og vare der, fordi de en Gang forkastede Evangeliet. Det var dem, som Noa prædikede Evangeliet for, men som forkastede ham; derfor maatte de vente en lang Tid, men de glædelige Tidender kom omsider til dem i deres Fængsel. Jesus gik og prædikede Evangeliet til dem, og Frelse blev endnu en Gang tilbudt dem. De havde ved deres sørgelige Erfaring lært, hvad det betød at forkaste Evangeliet.

Nogle have det fejlagtige Begreb, at dette Princip om Frelse for de Døde vil have til Følge, at Menneskene ville forsømme deres nærværende Lejlighed til Frelse, tænkende, at denne Lejlighed altid vil være aaben for dem. Men vi maa huske paa, at de, som forkaste Evangeliet, naar de høre det, ville blive straffede. De, som levede i Noahs Dage, og som udryddedes ved Syndfloden, maatte vente en lang Tid, før Naadens Dør blev aabnet for dem. Vi fortælle alle, hvor nødvendigt det er at omvende sig og at leve i Overensstemmelse med Guds Bud og Love, medens de leve her paa Jorden. Vi ønske, at alle Mennesker maa forstaa, at der er Love, som maa adlydes af enhver, som ønsker at indgaa i Guds Rige. Jesus tydeliggjorde dette for Nikodemus, da han sagde, at ingen kunde indgaa i Guds Rige, uden at han er født af Vand og Aand. Hvis alle de mange Millioner, som ere døde uden at have adlydt denne Lov, skulle have Lejlighed til at indgaa i det himmelske Rige, maa de først blive genfødte af Vand og Aand, og Gud har indrettet det saaledes, at denne Handling kan blive udført for dem her paa Jorden. Dersom vi ikke adlyde denne Lov, kunne vi ikke indgaa i Guds Rige. Vi se i dette, Guds store Naade og Barmhjertighed mod hans Børn, idet han har indstiftet et Middel, hvorved de

kunne opnaa disse Velsignelser, efter at de have forladt deres jordiske Liv. I, som i Herrens Templer have udført hellige Handlinger for eders Afdøde, vide, hvor herligt dette Princip er. I have gjort dette af Kærlighed til eders afdøde Slægtninge, og I ere blevne velsignede, thi eders Vidnesbyrd er blevet styrket, og I have følt de Hensovedes Nærværelse, samt at I bragte Velsignelser til dem.

Aarsagen, hvorfor jeg denne Morgen taler om dette Emne, er, at mange af de Hellige, som elskede deres hensovede Slægtninge og ønske i Herrens Templer at udføre Handlinger for dem, ere forhindrede fra at gøre det paa Grund af, at de ikke have deres Slægtregistre. Mine Brødre og Søstre, vort Ønske er, at I maa søge at erholde eders Slægtregistre; thi det er i disse Dage, at Børnenes Hjerter skulle vendes til Fædrene.

Straks efter, at Profeten Joseph Smith havde tilkendegivet dette Princip for Verden, begyndte Menneskene at søge efter deres Forfædre. Herren virkede paa Menneskenes Hjerter, og som en Følge deraf oprettedes genealogiske Foreninger overalt; Menneskene begyndte at søge efter deres Forfædres Navne, og mange Bøger, indeholdende Slægtregistre, ere blevne publicerede. De, som udgave disse Bøger, have ikke den den mindste Ide om vor Lærdom og Frelse for de Døde, men deres Værker have været til stor Velsignelse for de Hellige. Mange af de Hellige vide maaske ikke, at der eksisterer en genealogisk Forening iblandt os. Vi have fire Hundrede genealogiske Værker, og vi ønske endnu flere. Vi ønske alle saadanne Værker, som ere blevne publicerede baade i England og her i Amerika, der ville være til Nytte for de Hellige i denne Henseende. Den samme Aand gør sig gældende baade i Tyskland, Danmark og andre Lande, og vi ønske at komme i Besiddelse af alt det, som er blevet samlet i disse Lande. I Danmark, Sverige og Norge er det meget vanskeligt at samle genealogiske Efterretninger paa Grund af, at Børnene altid kaldte sig efter Faderens Fornavn, for Eksempel: hvis Sønnens Navn var Karl og Faderens Erik Svendsen, saa vilde Sønnen kalde sig Karl Eriksen. Dette forandrer Efternavnene fra den ene Generation til den anden, ligesom det var i gamle Dage; thi vi læse i den engelske Bibel om „Simon Bar-jona". „Bar" betyder Søn, altsaa — Simon Jonason. Det er derfor meget vanskeligt at erholde korrekte genealogiske Oplysninger i disse Lande. Desuagtet er der adskillige Arkiver i Danmark, hvor saadanne Oplysninger kunne erholdes, og naar denne Lejlighed bliver given i Sverige og Norge, ville vi have Brødre til at arbejde dersteds i dette Øjemed. Vi have Agenter i Tyskland og Schweiz, saa at de Hellige fra disse Lande kunne erholde Navnene paa deres Slægtninge. Det samme kan siges om New England. Denne vor genealogiske Forening prøver paa at aabne Forbindelse med alle de Lande, hvorfra de Hellige have emigreret. Disse

Efterforskninger ere forbundne med Omkostninger, og vi ønske derfor, at alle Hellige, som ønske at erholde deres Slægtregistre, blive Medlemmer af denne Forening. Indtrædelsesafgiften er meget lille, og I ville faa denne tilbage, idet I betale mindre for Erholdelsen af eders Slægtregistre. Jeg haaber, at de Hellige ville ihukomme dette. Dersom I ville skrive til The genealogical society, Latter-day Saints Historian's Office, Salt Lake City, Utah, saa ville I erholde alle de Oplysninger, I ønske.

Jeg ønsker at sige et Par Ord med Hensyn til Levnetsoptegnelser eller Biografier. Vore Missionærer ere blevne opfordrede til at optegne alt, hvad der tildrager sig paa deres Mission; thi disse Optegnelser ville med Tiden blive meget værdifulde. Mange Brødre fra Kirkens tidligste Dage have nedskrevet deres Oplevelser, og det vilde være os meget kært, dersom disse Dagbøger bleve indleverede paa Historieskriverens Kontor; thi det er muligt, at disse Bøger indeholde Oplysninger, som ville kaste mere Lys over allerede kendte Begivenheder. Paa Kontoret have vi saadanne Mænd som Andrew Jenson og andre, der ere vel kendte med næsten alle Begivenheder i vor Kirkes Historie, og de kunne hurtigt udsamle fra disse Bøger alle Oplysninger, som ville være af Værdi for os. Vi mene hermed ikke, at Børn skulle skille sig af med deres Fædres Optegnelser ved at give dem til os; men vi ønske, at de ville laane dem til os, saa at vi fra dem kunne udsamle, hvad vi behøve til vor Kirkes Historie. Nogle ønske maaske, at vi ville opbevare disse Optegnelser for dem; dette ville vi gøre med Glæde. Vi ville mærke Bøgerne, saa at de hurtigt kunne blive fundne, naar de ønskes, samt opbevare dem paa et sikkert Sted. Vi ønske at skrive vor egen Historie. Naar vi læse historiske Værker, finde vi ofte Personer og Begivenheder omtalte paa en Maade, som ikke er i Overensstemmelse med Sandheden, fordi Historien er skreven af deres Fjender. Mange af de Sekter, som ere opstaaede siden Apostlenes Dage, ere blevne fremstillede for os i et daarligt Lys, fordi Beskrivelsen er besørget af deres Uvenner. Vi ønske ikke, at kommende Generationer skulle læse vor Historie i et fra Sandheden afvigende Lys.

Før jeg sætter mig ned, er der en anden Sag, som jeg ønsker at forelægge Brødrene. I Sommermaanederne ere vore religiøse Klasser ikke blevne vedligeholdte undtagen paa et Par Steder. Men nu, da Skoleaaret er ved at begynde, haabe vi, at Superintendenterne for disse Klasser ville paase, at de atter begynde med fornyet Interesse. Vi have just publiceret en ny Udgave af Vejledninger for disse Klasser, og de kunne erholdes ved at skrive til Superintendent Maeser. Vi haabe, at Interessen for disse Klasser maa vedligeholdes, saa at vore Børn kunne erholde den religiøse Undervisning, som de ikke erholde i Almueskolerne, og som vi ikke have Tid til at give dem i Hjemmet.

Maa Gud velsigne eder, mine Brødre og Søstre, og maa denne Konference blive en aandelig Fest for alle dem, som overvære den, er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

Frygt for Helvede.

For den intelligente Menigmand kunne Beviserne, som vare fremlagte for det for nylig samlede Chikago Presbyterium, angaaende „Forkortning i Trosbekendelsen" synes at mangle Frimodighed. Denne Bekendelses Forkæmpere talte vidtløftigt til Fordel for „Kortheд i Almindelighed", men syntes ikke at være i Stand til at sige bestemt, paa hvad Maade de ønskede Bekendelsen forkortet. Maaske de tænkte, at det var unødvendigt at specificere det, eftersom alle forstod, at det var deres Hensigt — at undgaa alle Spørgsmaal om Helvede.

For enhver fordomsfri Jagttager af Striden om Bekendelsen i de kalviniſtiske Kirker er det et fuldkomment Faktum, at der i Virkeligheden ingen er, som bryder sig om, hvorvidt Fremstillingen af Læren om Treenigheden, Skabelsen, Forsynet, Synd, Forløseren, Tro, Omvendelse, gode Gerninger eller Frelse er lang eller kort. Den Del af Westminster-Bekendelsen, som Forkorterne ønske at beskære, er den, der omhandler Læren om fremtidig Straf. De synes ikke om at prædike om den Ide, at nogen skal straffes haardt for Overtrædelse, og derfor ønske de at udkaste denne Lære af deres Trosbekendelse og at ombanne den til almindelig Meningsløshed. Med andre Ord, de ønske at blive befriede fra Helvede. I en Tidsalder, der finder Undskyldning for de grueligste Forbrydelser og paa denne Maade gør Menneskekærlighed lastefuld, kalde de Ideen om Helvede forældet og barbarisk.

Det fortjener Opmærksomhed, at denne Ængstelse efter at bortforklare Bibelens rene Ord angaaende Helvede kommer mere fra Præsterne end fra Tilhørerne. Menigmand forstaar, at den eneste Maade, hvorpaa menneskelige Love kunne blive virksomme, er ved at belønne den, som gør godt, og straffe den, som gør ondt. Han kender menneskelig Retfærdighed, og saa langt som menneskelig Ufuldkommenhed vil tillade det, danner han sig en Model efter, hvad han tror er guddommelig Retfærdighed. Menigmand har betragtet Kirken fra dens Grundlæggelse til Nærværende som staaende for Menneskene med Belønning i den ene Haand og Straf i den anden, og han har billiget denne Stilling, eftersom den er grundet baade paa Fornuft og Aabenbaring. Men nu føler han, at hans Lærere kaste Gengældelsens Sværd bort og prøve paa at hæmme det Onde ved Kærtegn.

Disse Prædikanter, som klage over Vantroens og Materialismens

Tilvækst, burde betænke, om ikke deres Bestræbelser for at afskaffe Helvede er ved Roden af disse Onder. De burde betænke, om man frigjort fra Frygt længere vil fæste Tillid til Løftet om Belønning. De burde betænke, om Menneskene, frigjorte fra Helvedes Frygt, ville have Haabet om Himmelen formindsket. Eftertænksomme Menigmænd ere endnu ikke overbeviste om, at den sunde Frygts Hjørnesten kan uden Fare blive borttaget fra Moralitetens Grundvold. De læse i deres Bibler, at „Gudsfrygt er Visdoms Begyndelse", og de vide, at Gudsfrygt er Frygt for Helvede. Deseret News.

Kærlighedens Magt.

„Jeg skal nok faa Bugt med det," sagde Øksen og slog vældig løs paa Jærnet; men med hvert Slag blev den mere stum, og endelig maatte den høre op.

„Lad mig forsøge," sagde Saven, og den arbejdede nu med sine skarpeste Tænder i Jærnet; tilsidst vare alle Tænderne blevne fuldstændig ødelagte.

„Ha, ha!" udbrød Hammeren. „Jeg vidste nok, at det ikke vilde lykkes eder. Men nu skulle I se; jeg skal vise eder, hvorledes man bærer sig ad."

Men ved det første Hug røg den af Skaftet, og Jærnet var uforandret.

„Maa jeg prøve?" sagde den lille, bløde Flamme.

Alle de andre haanede Flammen; men den snoede sig ganske stille omkring Jærnet og slap det ikke, førend det var fuldstændigt glødende under dens uimodstaaelige Indflydelse.

Der er Hjerter, som selv den voldsomste Vrede ikke gør Indtryk paa, og som hverken lade sig bøje af den mest ondskabsfulde Forfølgelse eller det mest udprægede Hovmod, og de onde Gerninger falde tilbage paa dem, de komme fra. Men der er en Magt, som er stærkere end alle andre; man finder vanskelig et Hjerte saa haardt, at det kan blive ved at modstaa den udholdende Kærlighed.

Karakter har den, som ved Grundsætninger viser det Uskønne, det Forvirrede og Urette i sit Liv indenfor de snævreste Skranker. Den, der kender disse Tilværelsens Fjender og under alle deres Foreståellelsers forsøgte Modstand tæmmer dem, for at der kan blive skaffet Plads for det klare frie Liv — han har Karakter. Bührlen.

Den 1ste Marts 1901.

Gudsfornægtende Urimeligheder.

Daaren siger i sit Hjerte: „Der er ingen Gud." Hvo, som betragter Naturens Vidundere uden at se noget Bevis paa Mester-Sjælen, som planlagde, og Mesterhaanden, som udførte disse Undere, der ere synlige paa alle Sider og fra ethvert Standpunkt, maa være omgivet af et uigennemtrængeligt Sindsmørke. Materialisten vil latterliggøre, hvad han kalder Religions-Urimeligheder, men findes der noget i Verdens mest urimelige Religion, som er mere latterligt og ufornuftigt, end at uorganiske Stoffer uden Liv eller Tanke, uden Kraft til at gøre Udkast, af sig selv kunne danne hverandre til de forskellige Afvekslinger af Form, Liv og Skønhed, som ere synlige over hele Universet?

Hvad vilde Materialisten tænke om en Person, som vilde paastaa, at et smukt Uhr ingen Frembringer havde, men at den uorganiske Materie, af hvilken det bestaar, af sig selv sattes i Virksomhed, og at enhver Partikel havde ordnet sin egen Form, ethvert Hjul og enhver Sten og Fjeder, Glasset, Viserne og Kassen, enhver Del havde dannet sig selv paa en Maade, som fuldstændig passede til de tilstødende Dele, saaledes at det udgjorde et fuldkomment Kronometer?

Udkast vælger Midler til Hensigten, og Menneskenes mest fuldkomne Udkast og deres bedst udførte Arbejder ere yderst raa og ufuldkomne i Sammenligning med Naturens Frembringelser. Den fineste Naals Spids er duppet og ujævn, naar den betragtes igennem et kraftigt Mikroskop, men det bedste Mikroskop har endnu ikke opdaget noget ufuldkomment ved en Bis Braad. „Betragter Liljerne paa Marken, hvorledes de vokse; de arbejde ikke, spinde ikke og samle ikke i Lader. Men jeg siger eder, at end ikke Salomon i al sin Herlighed var klædt som een af dem."

Atheisten nægter at tro noget, som hans Sanser ikke begribe, men han tror paa Molekulen, Atomet eller den usynlige Æther, hvilke kun ere kendte i Videnskabsmændenes Indbildning. Efter denne Teori kunne vi nægte, at Lugt eksisterer, hvis vi ikke kunne mærke den, endskønt Blodhunden ved Lugtens Kraft kan følge en Mands Spor, selv om ogsaa et Hundrede andre Mænd have gaaet over det. For nylig læste vi i Avisen, at en vis Person kunde skælne imellem sine Venner ved deres særegne individuelle Lugt. Mølleren kan opdage Melets Beskaffenhed ved at gnide det imellem sine Fingre, medens alt Mel for den øvede Følelse er ens. Det bedst øvede Øre kan opdage og angive

Tonen af nogle faa Oktaver, men tør nogen sige, at der ingen Lyd er højere eller lavere end dette Grænsemaal? De indfødte Stammer i Amerika og Afrika kunne klarligen skælne Genstande i en Afstand, der langt overgaar Syns-Kraften hos Folk, som ere fødte i vore Stæder, og som ere vante til at iagttage Ting paa kort Afstand.

Teleskopet og Mikroskopet have bragt mange Ting inden for Menneskenes Synskreds, som ingen af dem, der levede, før disse Øjnenes Hjælpere vare opfundne, drømte om. Hvis vi kun kunne tro vore Erfaringer, kunne vi ikke tro meget, thi for at forstaa Sansernes Upaalidelighed behøve vi blot at iagttage en Tryllekunstner eller at overvære en Spiritualist-Seance. Naar de menneskelige Sansers Magt sammenlignes med det uendelige Univers, saa ere de mindre i Forhold end en Vanddraabe til Verdenshavet.

Magten, som bevæger Universet, overgaar Menneskenes Forstand lige saa meget som de Kristnes Gud eller Kundskaben om det tilkommende Liv af det dødelige Legeme, der er nedlagt i sit sidste Hvilested. Videnskabens Opfindelser og Opdagelser, som have gjort saa meget for Menneskenes Forbedring og for deres Nødvendigheds Betjening og Bekvemmeligheder, ere alle direkte Resultater af Tro paa det usete og uerfarne. Aarsagen til Menneskenes intellektuelle Stillestaaen i Middelalderens mørke Tid var Nedtrykkelsen af denne Tro saavel paa videnskabelige som paa religiøse Omraader. Kun, naar det menneskelige Sind er frit og utvunget, kan det række ud over det kendte og uerfarede for at søge efter det uopdagede og saaledes gaa frem til højere Tanker og Livs-Idealer.

Hvad er den Magt, som leder Mennesket ud over sine Erfaringer? Det maa visselig være noget mægtigere end Sanserne. Det virker i den dødsstille Nat, naar alle Sanserne hvile, og jo mindre der er i Omgivelserne til at virke paa Sanserne, des bedre og mere uforstyrret kan denne Sindstilstand gøre sig gældende. Tids-Alderens bedste Tanker ere komne til Mænd just under saadanne Forhold. Hvorfra kom disse Meddelelses-Lynglimt, som høre til alle dybt tænkende Mænds Erfaringer? De komme som en Flod fra Kundskabens Kilde, som om en Hane pludseligt var bleven aabnet. Denne Magt kan blive uddannet paa samme Maade som Sanserne, indtil den udvikler sig til, hvad Verden kalder Geni. Saaledes er det med Aabenbaringens Aand. Fordi en Mand aldrig har aabnet sit Hjerte for guddommelige Indflydelser, skulde han derfor turde vove at sige om andre, hvis Hjerter ere rensede og dannede til passende Vaaninger for den Hellig-Aand, at de ikke kunne modtage Indtryk? Vi kunne lige saa godt antage, at det øvede musikalske Øre ikke kan opdage det Skønne i Musik, fordi det ikke paaskønnes af det almindelige uøvede Øre.

Kemikeren kan ved Syrers Hjælp opløse en Sølvmønt saaledes, at

dens Identitet med Sølv er ødelagt, saavidt vore Sanser række; men han kan atter frembringe det ved Love, som han forstaar, og naar det igen er præget, vil det være i Besiddelse af sin oprindelige Pengeværdi. Mange Materialister ville tro dette, skønt de ere fuldkommen uvidende om Behandlings-Maaden, men de ville latterliggøre den Tro, at Gud er i Stand til at sammensætte adskilte Dele af det menneskelige Legeme til dets originale Form og Brug ved Opstandelsen fra de Døde.

Hvad har Atheistens Filosofi gjort for at ophjælpe Menneskeheden? Kan den give Trøst for Tabet af Venner, som ere gaaede gennem Dødens Skyggedal? Har den blødgjort og lettet Dødssengen? Hvilken Bevæggrund har den givet til at lede et moralsk Liv? Hvad har den bidraget til Menneskenes universale Broderskab eller til Fred paa Jorden og Guds Velbehag? Hvilken Belønning udlover den for Selvopofrelser for andres Fordel, eller hvilken Straf for Grusomhed og Undertrykkelse? Der læres mere i nogle faa Paragrafer af Jesu Bjærgprædiken om at hæve og forbedre Menneskene end i alle Tidsaldres Vantros Filosofi.

A. W. i Improvement Era.

Ankomst. Den 12. Februar ankom Ældsterne: John L. Christiansen fra Logan, Utah og Peter Gustaf Lundell fra Benjamin, Utah. Vi byde dem hjertelig velkommen.

Beskikkelse. Ældste John L. Christiansen beskikkes til at arbejde i Kristiania Konference, og Ældste Peter Gustaf Lundell beskikkes til at arbejde i Stockholm Konference.

Foraars-Konferencer.

Konference-Møder ville blive afholdte som følger:

Aalborg	Lørdag	og	Søndag	30.	og 31.	Marts
Aarhus	„		„	6.	„ 7.	April
København	„		„	13.	„ 14.	„
Malmø	„		„	20.	„ 21.	„
Gøteborg	„		„	27.	„ 28.	„
Kristiania	„		„	4.	„ 5.	Maj
Bergen	„		„	11.	„ 12.	„
Trondhjem	„		„	18.	„ 19.	„
Stockholm	„		„	25.	„ 26.	„

I Præstedømsmødet om Mandagen efter hver Konference ville enhver af Ældsterne afgive deres Rapporter over deres Virksomhed:

Fremmedes Huse besøgte, evangeliske Samtaler afholdte, Bøger og Skrifter uddelte samt Møder afholdte.

Mandag Aften efter hver Konference bliver et Søndagsskolemøde afholdt, under hvilket en kortfattet Skildring af Skolens udførte Arbejder vil blive fremstillet af de forskellige Klasser.

Missionen i andre Lande.

Efter den statistiske Rapport i Millennial Star have 262 Ældster og 12 Søstre virket som Missionærer i Stor-Britannien i det forløbne Aar. 488 Medlemmer indkom i Kirken ved Daab. Missionen indbefatter ialt 4,947 Sjæle.

— Den tyske Mission havde 82 virkende Missionærer fra Zion, som i Aarets Løb døbte 301 nye Medlemmer; den har et Medlems-Antal af 1,523. Ældste Arnold H. Schultheß er Missionens Præsident.

— Den nederlandske Mission har 25 Ældste og 1 Søster fra Zion, der virke som Missionærer, foruden 6 lokale Missionærer. 159 nye Medlemmer bleve i Aarets Løb ved Daab tillagte Kirken. Missionen har et Medlemsantal af 1658; Ældste Sylvester Q. Cannon er Missions-Præsident.

— I den svejtsiske Mission virkede sidste Aar 38 Ældster som Missionærer; 158 bleve ved Daab indlemmede i Kirken; der er 1232 Medlemmer, og Ældste L. S. Cardon præsiderer over Missionen.

— Den tyrkiske Mission har 5 Missionærer fra Zion, der er tillagt Kirken ved Daab 29 nye Medlemmer; den har et Antal af 190 Medlemmer; Ældste Albert Herman er Missions-Præsident.

— Fra Island, hvor Ældste John Johannesen virker, er endnu ingen Rapport indkommen.

Stillestaaende nationale Ideer.

Ubevægelighed i Nationer kan betragtes som Tilbagegang, fordi man ved vedblivende at holde sig til sin oprindelige Stilling midt i den universale fremadskridende Bevægelse bliver ladt tilbage af sine Standsfæller. Det er netop, hvad der er hændt den latinske Race, først i Italien, den latinske Civilisations Leder, og senere i andre Lande, der have antaget denne Civilisation som den mest passende til deres Følelser. Medens, hvad jeg kalder, Latinisme er blot et historisk Fænomen, gennem hvilket de virkelig fremadskridende imperiale Nationer ligesom England

ere gaaede fremad til ny Civilisation, prøver Italien at opretholde den gamle som et nuværende Faktum, en Fortsættelse af det romerske Liv, hvilket for stedse er tilintetgjort. Dette er en uheldsvanger Anachronisme, et Fænomen af standset Bevægelse. Den har foraarsaget Hensygnen og vil sikkerlig, hvis den vedligeholdes, foraarsage Tilintetgørelse af de Nationer, som ikke have Mod nok til at forlade Fortidens Omløbskreds; de ere ligesom Østens store Monarkier paa Vej til kun at blive adspredte Levninger af sociale Forsteninger.

Denne Fremtoning, som er udvist af de latinske Nationer, af Italien, Spanien samt Frankrig uagtet de blomstrende økonomiske Forhold i det sidste Land vidste for en Tid at maskere Ondet og give det en Fordel over sine Søsterlande, har haft de mest uheldige Følger, baade politiske og sociale. Medens disse Nationer forarmes ved civile og selskabelige Svækkelser, der hindre dem i at konkurrere med mere fremadskridende og lykkelige Folk, søge de at vedligeholde Skinnet af Magt og Rigdom. De fare frem med Koloni-Udbredelse og vise derved endmere klart baade deres Afmagt og deres Trang. De gøre en desperat Anstrengelse for at genoprette den gamle Pragt, for udenlands at vise de gamle Faner, der en Gang vare Storheds-Symboler, og Enden bliver altid en uberegnet Katastrofe. Betragt Spanien i den sidste Krig! Se til Italien! Den Aftagen, som foraarsages ved Ubevægelighed, bliver almindelig. Den har gjort Indgreb i enhver Form i Latinernes Virksomhed — endogsaa den militære. Alt mislykkes for os i det afgørende Øjeblik — Kunst, Videnskab, Krigsaand og Standhaftighed, og dette er Aarsagen til, at vi kun have Skinnet, men ingen Kraft tilbage — Afbildningen uden Genstanden.

Guiseppe Sergi
i Millennial Star.

De Sidste-Dages Helliges Tro.

(Fortsat fra Side 64.)

Desuden forudsaa han en almindelig Opstandelse i Forbindelse med Kristi Fremkomst fra de Døde, som de foran nævnte Skriftsteders Sammenhæng klarligen beviser. Inspirerede Mænd iblandt Nephiterne talte om Kristi Død og Opstandelse, endog medens han levede og virkede; og deres Lære modtog et hurtigt Bevis ved den opstandne Herres Ankomst iblandt dem, som de tidligere Profeter havde forudsagt. (1. Nephi 12, 6.— 2. Nephi 26, 1—9.— Alma 16, 20.— 3. Nephi 11, 12.) Herren har igen aabenbaret sig i de sidste Dage og forkyndt om sin Død og Opstandelse: „Thi se, Herren, eders Forløser led Døden i Kødet og led Pinen for alle Mennesker, paa det, at de alle maa omvende

sig og komme til ham. Og han er igen opstanden fra de Døde, for at han kunde bringe alle Mennesker til sig paa den Betingelse, at de omvendte sig. (P. B. 43. Stk.)

Opstandelsen ved Kristi Genkomst:

Umiddelbart efter, at Kristus forlod denne Jord, finde vi, at Apostlene, paa hvem Ansvaret for Kirken hvilede, prædikede Læren om en fremtidig og universal Opstandelse. Denne Lære udgjorde en meget væsentlig Del af deres Undervisning; thi den var den specielle Aarsag til Klage fra Sadducæerne, som endog angreb Apostlene i Templet, og Anklagerne vare fortrydelige, fordi „de lærte Folket og kundgjorde Jesu Opstandelse fra de Døde. (Ap. G. 4, 2.) Paulus gav Forargelse ved den Nidkærhed, hvormed han prædikede om Opstandelsen, som skulde komme; hvad vi se af den Strid, han havde med visse epikuræiske og stoiske Filosofer, i Løbet af hvilken nogle sagde: „Hvad vil denne Ordgyder sige? men andre: „Det synes, som om han vil forkynde fremmede Guder, fordi han forkyndte Jesum og Opstandelsen." (Ap. G. 17, 18.) Diskussionen blev fortsat paa Areopagos eller Mars Høj, hvor Paulus prædikede den sande og levende Guds Evangelium, indbefattende Læren om Opstandelsen. „Men der de hørte om de Dødes Opstandelse, spottede Nogle; men Andre sagde: „Vi ville atter høre om dette." (32. Vers.) Han forkyndte den samme Sandhed til Felix, Guvernør over Judæa, og da han var bragt bundet for Kong Agrippa, sagde han angaaende en af de stærkeste Beskyldninger imod sig: „Hvad? holdes det for utroligt hos eder, at Gud opvækker Døde?"

Opstandelsen synes at have været Pauli Yndlings-Thema; han giver den en fremragende Plads i sine Breve til de Hellige. (Rom. 6, 5. 8, 11. — 1. Kor., 15. Kap. — 11. Kor. 4, 14. — Phil. 3, 21. — Col. 3, 4. — 1. Thess. 4, 14. — Heb. 6, 2.) Vi lære ogsaa af ham, at der vil være Grader i Opstandelsen: „Men nu er Kristus opstanden fra de Døde og er bleven den første Grøde af de Hensovede. Thi efterdi Døden kom ved et Menneske, er og de Dødes Opstandelse kommen ved et Menneske. Thi ligesom alle dø i Adam, saa skulle og alle levendegøres i Kristus. Dog hver i sin Orden: den første Grøde er Kristus, dernæst de, som ere Kristi udi hans Tilkommelse. (1. Kor., 15, 20—23.) Det er udtrykkeligt erklæret, at mange Grave ville afgive deres Døde paa den Tid, da Kristus kommer i sin Herlighed, og at de Retfærdige, som ere hensovede sammen med mange, som ikke ere døde, ville blive rykkede op til at møde Herren: „Da skal Gud saaledes føre de Hensovede ved Jesus frem med ham . . . Thi Herren selv skal komme ned fra Himmelen med et Anskrig, med Overengelens Røst og med Guds Basune, og de Døde i Kristus skulle opstaa først. Derefter skulle vi, som leve, som overblive, rykkes tilligemed dem hen i Skyerne, til at

møde Herren i Luften; og saaledes skulle vi altid være med Herren." (1. Thess. 4, 14, 16—17.)

Kristus sagde til de tre Nephit-Disciple, som bad om at modtage Johannes, den elskede Apostels Velsignelse: „I skulle aldrig lide Dødens Smerter, men naar jeg kommer i min Herlighed, skulle I forandres i et Øjeblik fra Dødelighed til Udødelighed." (3. Nephi 28, 8.) Herren har kundgjort gennem Aabenbaring i disse Dage, sigende: „Og se, jeg kommer, og de skulle se mig i Himmelens Skyer, iført Kraft og megen Herlighed, med alle de hellige Engle, og den, der ikke venter med Aarvaagenhed, skal afhugges. Men førend Herrens Arm falder, skal en Engel blæse i sin Basune, og de hensovede Hellige skulle komme frem og møde mig i Skyen." (P. B., 15. Stk.) Vi have en delsvis Beskrivelse af de mange Tegn og Undere, som skulle følge Herrens herlige Tilkommelse; den lyder saaledes: „Og Herrens Ansigt skal afsløres, og de Hellige, der ere paa Jorden, skulle blive levendegjorte og henrykkes for at møde ham midt i Himmelens Pille; thi deres Grave skulle oplades. De ere Kristi første Grøde, de, der skulle nedstige med ham først, og de, der ere paa Jorden og i deres Grave, der først blive optagne for at møde ham." (P. B. 7. Stk.) Saadan ere nogle af disse Herligheder, der skulle følge den første Opstandelse, i hvilken kun de Retfærdige skulle have Del. Men de Retfærdiges Selskab vil indbefatte alle, som trofaste have efterfulgt Guds Lov, der var aabenbaret til dem, og som de forstod; Børn, som ere døde i deres Uskyldighed; ja endogsaa de Retfærdige iblandt hedenske Nationer, som levede i forholdsvis Mørke, medens de søgte efter Lyset, og som døde i Uvidenhed. „Og han har givet en Lov, og hvor der ingen Lov er givet, der er ingen Straf, og hvor der ingen Straf er, der er ingen Fordømmelse, og hvor der ingen Fordømmelse er, der har Israels Helliges Barmhjertighed Ret til dem formedelst Forsoningen; thi de ere befriede ved hans Kraft." (2. Nephi 9, 25.) Denne Lære er tydeliggjort ved Nutidens Aabenbaring: „Da skulle de hedenske Nationer forløses, og de, som ingen Lov kende, skulle have Del i den første Opstandelse." (Pagtens Bog 15. Stk.) Tusindaaret skal altsaa tage sin Begyndelse med de Retfærdiges herlige Udfrielse fra Dødens Magt; og der er skrevet om dette forløste Selskab: „Salige og hellige ere de, som have Del i den første Opstandelse; over dem har den anden Død ikke Magt, men de skulle være Guds og Kristi Præster og skulle regere med ham de tusinde Aar."

Den sidste Opstandelse. „Men de andre Døde bleve ikke levende igen, førend de tusinde Aar fuldendtes". Saaledes sagde Aabenbareren Johannes efter at have beskrevet de herlige Velsignelser for de Retfærdige, som deltoge i den første Opstandelse. De Uværdige ville blive kaldte til

en Fordømmelsesdom, naar den genfødte Verden er beredt til at blive fremstillet for Faderen.

Kontrasten imellem dem, hvem der er forjættet Del i den første Opstandelse, og dem, hvis Lod det er at vente til den sidste Opstandelse er stor, og Skriften letter den ikke paa nogen Maade. Det er sagt os, at det er Ret at begræde Tabet af vore Døde, i Særdeleshed dem, som intet Haab have om en herlig Opstandelse: „I skulle leve sammen i Kærlighed, saaledes at I monne græde over Tabet af dem, som dø, og især for dem, der ikke have Haab om en herlig Opstandelse". (Pagtens Bog 13. Stk.) Den Almægtiges Røst er hørt i disse Dage, med følgende højtidelige Advarsel: „Hør, for se Herrens store Dag er nær for Haanden. For Dagen kommer, da Herren vil lade sin Røst høre fra Himmelen; for Himlene skulle ryste, og Jorden skal bæve, og Guds Trompet skal lyde baade højt og længe og skal sige til de sovende Nationer: I Hellige opstaa og leve; I Syndere forbliv og sov, til jeg kalder igen". (P. B. 43, 17—18.)

Synet af den sidste Scene er saaledes beskrevet af Johannes: „Og jeg saa de Døde, Smaa og Store, staaende for Gud, og Bøgerne bleve opladte; og en anden Bog blev opladt, som er Livsens Bog; og de Døde bleve dømte efter det, som er skrevet i Bøgerne efter deres Gerninger. Og Havet afgav de Døde, som vare i det; og Døden og Helvede afgave de Døde, som vare i dem, og de bleve dømte hver efter sine Gerninger". (Joh. Aab. 20, 12—13). Dette betegner Opstandelses-Værkets Fuldendelse. Skriften giver afgørende Beviser paa, at Opstandelsen vil være universal, skønt de Døde ville blive bragte frem i den Orden, hvori de ere forberedte, enten paa den første eller paa den anden Opstandelse; dog vil enhver, som har beboet et kødeligt Tabernakel, igen blive iklædt sit Legeme og i dette blive dømt. Mormons Bog taler bestemt i Beskrivelsen over den bogstavelige og universale Opstandelse: „Og der er en Død, som kaldes den timelige Død, og Kristi Død skal løse den timelige Døds Baand, paa det at alle skulle blive oprejste fra denne timelige Død; Aanden og Legemet skulle atter blive forenede i deres fuldkomne Skikkelse; baade Lem og Ledemod skulle atter komme til deres eget Legeme, ja, ligesom vi nu ere; og vi skulle fremstilles for Gud med den samme Bevidsthed, som vi nu have, og med en klar Erindring om al vor Skyld. Og denne Genoprejsning skal blive alle tildelt, baade Gamle og Unge, baade Trælle og Fri, baade Mænd og Kvinder, baade Ugudelige og Retfærdige; og end ikke saa meget som et Haar af deres Hoveder skal blive tabt; men alting skal blive bragt tilbage til sin fuldkomne Skikkelse, som det nu er, eller i Legemet, og skal fremføres og fremstilles for Kristi, Sønnens, Gud Faderens og den Hellig-Aands Domstol, hvilke ere en evig Gud, for at dømmes efter deres Gerninger, enten de ere gode, eller de ere onde. Nu se, jeg har talet

til eder om det dødelige Legemes Død og ligeledes om det dødelige Legemes Opstandelse. Jeg siger eder, at dette dødelige Legeme bliver oprejst til et udødeligt Legeme, det vil sige fra Døden, ja, fra den første Død til Livet." (Alma 11, 42—45.) (Fortsættes.)

Dødsfald. Hermed tilkjendegives for Slægtninge og Venner, at min elskede Datter, Hanna Marie Halvorsen, afgik ved Døden den 16. Januar 1901 efter i to Aar at have lidt af Brystsyge. Hun blev født den 17. April 1864 i Namsos, Norge, og kom til Utah for omtrent 16 Aar siden. Begravelsen fandt Sted fra 13. Wards Forsamlingslokale Søndagen den 20. ds. Kl. 12 under megen stor Tilslutning. Hun efterlader en sørgende Moder og tre Søskende, nemlig: John Halvorsen, Medlem af Præsidentskabet over det 8. Kvorum af Ældster, Mrs. Halvorrine Guldbransen i Salt Lake City, samt Mathea Halvorsen i Norge.

Døden stiller alle Smerter;
Herren kjender alles Hjerter —
I hans Rige er der Sommer;
Han alene er vor Dommer.

Marie Halvorsen.
(Bikuben).

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned. Abonnementspris: 1 Krone pr. Kvartal eller Kr. 3,70 om Aaret portofrit.

Indhold.

Det vikarierende Arbejde for de Døde 65
Frygt for Helvede 70
Kærlighedens Magt 71
Red. Bem.:
Gudsfornægtende Urimeligheder . 72
Ankomst og Bestikkelser 74
Foraars-Konferencer 74
Missionen i andre Lande. 75
Stillestaaende nationale Ideer.... 75
De Sidste-Dages Helliges Tro.... 76
Dødsfald 80

København, 1901.

Udgivet og forlagt af **Andreas Peterson,** Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).